

ทะเลดาว

โดย..สายป่าน

ผมรักคุณ และสัญญาว่าจะอยู่เคียงข้างคุณเสมอ
ไม่ว่าจะบนแผ่นดินของคุณ หรือแผ่นฟ้าของผม
...ตราบนฟ้าสิ้นดาว

ทรงพิลาศดุจเทพอัปสร
เสด็จจรลงจากสรวงสวรรค์
แจ่มฉวีหยาดฟ้า พรายพราวพันธุ์
ฉายแสงอันตระการละลานใจ

จาก "บัลลังก์เงา" - โรสลาเรน

ภาพของหญิงสาวรูปหน้าสวย รูปร่างสมส่วน ที่เยื้องกรายอยู่บนเวที
สะกดผู้ที่ยืนชมอยู่ด้านล่างจนมองตาไม่กะพริบ

"พายเขาสวยจริงๆ เลยนะ สมกับเป็นนางเอกที่ฉฉาวภาพไว้" ภัส
...หญิงสาวร่างโปร่งซึ่งเป็นเจ้าของบทละครที่กำลังซ้อมอยู่บนเวทีถึงกับเอ่ย
ชมออกมา

"อ้าว...ก็แน่ละสิจ๊ะ ไม่งั้นเขาคงไม่ได้ยึดตำแหน่งนางเอกละครไปซะ
เกือบทุกเรื่องแบบนี้หรอก" อิง...เพื่อนสาวซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้กำกับเอ่ยสนับสนุน
"ว่าแต่เดี๋ยวเธอรอดูพระเอกซะก่อน หล่อไม่แพ้กันเชียวละ กว่าจะ
เกลี้ยกล่อมให้มาแสดงได้ เล่นเอาหืดขึ้นคอ พี่เข้ช้ก่น่าดูเหมือนกัน ฉันท

ก็เลยบอกไปว่า เป็นละครเวทีการกุศล รายได้จะเอาไปให้เด็กเพื่อเป็นทุนการศึกษา นางเอกที่แสดงด้วยกันก็เป็นถึงดาวคณะอักษรฯ ผู้กำกับก็มีชื่อหนึ่งของคณะ ส่วนคนเขียนบท..."

"กลับกลายเป็นฉันซึ่งโนเนม" ภัสต่อให้อย่างอารมณ์ดี

"ถึงจะโนเนม แต่ฝีมือโอเคนะจ๊ะ ไม่งั้นผู้กำกับเขาคงไม่เลือกให้เธอเขียนหรอก"

"แหม...ก็ฉันนะซี้กับพี่อ้ายจะตาย พี่เขาก็คงอยากผลักดันให้น้องดังละมั้ง" บอกปาทัวร์เรา

"เออ...พี่อ้ายนะ เขาอยากให้เธอเป็นนางเอกด้วยซ้ำ แต่เธอก็ดีอยู่แล้วเกินนี้แหละ" เพื่อนสาวว่าพลางค้อนเล็ก ๆ

"หัวเด็ดตีนขาดยังไงฉันก็ไม่แสดง ฉันเคยแสดงละครอะไรกับเขาซะที่ไหนกัน แล้วขึ้นฉันเป็นนางเอก ใครที่ไหนจะมาดูล่ะจ๊ะ"

"ก็พี่ไงคะ" ชายหนุ่มร่างสูง หน้าตาดี ซึ่งยืนฟังสองสาวคุยกันอยู่นาน เอ่ยตอบขึ้นพร้อมรอยยิ้ม

"งั้นก็คงมีพิธีชฎีคนเดียววันนี้ละคะ แล้วก็คงต้องเหมาบัตรทั้งหมดด้วย" ภัสหันไปยิ้มหวานให้เขา

"พิธีชฎีรู้มั๊ย ตอนแรกอิงจะเสนอชื่อให้พิธีชฎีเป็นพระเอกแล้วนะ แต่เกรงใจภัสนะ เดี่ยวพิธีชฎีไปหลงเสน่ห์พายเข้า ยายภัสเอาตายเลย" อิงยื่นเพื่อนสาว

"ไม่เห็นจะเป็นไรเลยนี่ แค่อิงแสดงละคร ถ้าเห็นว่าพิธีชฎีเหมาะกับบทพระเอกก็ตามสบาย" ภัสบอกอย่างใจกว้าง

"คงไม่ทันแล้วละ เพราะเราได้พระเอกมาเรียบร้อยแล้ว เดี่ยวก็คงมา"

"พี่อ้ายคะ ระหว่างที่รอพระเอก พายขอไปทำธุระสักสิบห้า นาทีนะคะ พายลืมหนังสือไว้ที่ห้องเรียนนะคะ" เสียงของสาวน้อยบนเวทีดังมาเข้าหู

"ได้สิ ตามสบายเลย เพราะพี่นัดพระเอกไว้ตอนห้าโมงครึ่ง นี่ก็เพิ่งจะห้าโมงเอง" เสียงผู้กำกับตอบกลับอย่างใจดี

"ขอบคุณค่ะ ฉันเดี๋ยวยายมานะคะ" ดาวอักษรฯ บอกยิ้มๆ ก่อนเดินลับประตูไป โดยมีสายตาทหลายคู่มองตามอย่างติดอกติดใจในความสวยงามของเธอ

"ฮั่นแน่...มองตามจนเหลียวหลังเลยหรอคะพี่วิชญ์" อิงเหยยขึ้น เมื่อเห็นสายตาของชายหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็นแฟนของเพื่อนสาว ในขณะที่วิชญ์หัวเราะเก๋ๆ เมื่อถูกจับได้

"ก็เขาสวยจริงๆ นี่นา ขนาดฉันเป็นผู้หญิงยังชอบมองเลย" ภัสบอกอย่างไม่เห็นแปลก

"พี่ว่าเขาเหมือนตุ๊กตาเจี๋ยระโน... ชักอยากเห็นหน้าพระเอกละครซะแล้วสิ"

ยังไม่ทันสิ้นเสียง ร่างสูงสง่า ผิวขาว ใบหน้าคมเข้มของใครคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาในหอประชุม

"นั่นไง พระเอกของฉันมาแล้ว" อิงกระซิบบอกเพื่อน

"นายคิม" วิชญ์อุทานออกมาอย่างคาดไม่ถึง

"พี่วิชญ์รู้จักเขาด้วยหรือคะ" ภัสหันมาถามอย่างแปลกใจ

"รู้จักสิคะ เขาเป็นเพื่อนที่คณะของพี่เองล่ะค่ะ"

"พี่คิมเขาเป็นประธานเชียร์ของวิศวะฯ ดั่งไม่แพ้ประธานชมรมคอมพิวเตอร์อย่างพี่วิชญ์ของเธอเลยนะ" อิงเสริม

"คิมเขาดังกว่าพี่อีกนะครับ โดยเฉพาะในเรื่องความเฮี้ยบ" วิชญ์เปลี่ยนคำลงท้ายเมื่อหันไปพูดกับอิง "แต่จริงๆ แล้ว เขาไม่มีอะไรหรอกนะ แค่เป็นคนเอาจริงเอาจัง แล้วก็ค่อนข้างขี้นั่น... ว่าแต่จะไปทำอะไรทำไหนล่ะ ถึงได้ตัวนายคิมมานะ"

"พี่ย้ายแก็ไปเห็นแววเข้า แล้วก็อย่างที่เล่าไปนั่นแหละค่ะ กว่าจะได้ตัวมาแทบแยเหมือนกัน" ก่อนที่จะได้คุยอะไรกันต่อ พี่อ้ายของทุกคนก็พาบุคคลที่กำลังถูกกล่าวถึงตรงเข้ามาหา

"พี่พาพระเอกมาแนะนำ จะได้รู้จักกันไว้" พี่อ้ายบอกเมื่อเดินมาถึง

"นี่คิมหันต์ ...นี่คือผู้ช่วยพี่ ...ภัสเป็นคนเขียนบทละครเรื่องนี้ ส่วนคนนี่คงไม่ต้องแนะนำนะ รู้จักกันดีอยู่แล้วนี่" พี่อ้ายเริ่มต้นแนะนำทีละคน และไปหยุดที่วิชญ์

"สวัสดีครับ" คิมเอ่ยทักพร้อมรอยยิ้มชนิดๆ

"สวัสดีค่ะ" อิงกับภัสเอ่ยตอบแทบพร้อมกัน

"นายนี้ก็ยังงี้ ถึงยอมมาเล่นละครกับเขาได้" วิชญ์ถามยิ้มๆ

"ก็อยากลองดูนะ เพื่อคนอื่นจะได้มองเห็นเป็นพระเอกกะเขาบ้าง เล่นบทผู้ร้ายอยู่ทุกวันแล้ว" ตอบที่เล่นทีจริง

สองหนุ่มคุยกันอย่างสนิสนม ในขณะภัสลอบมองเสี้ยวหน้าคิมสันของชายหนุ่มที่จะมาแสดงเป็นพระเอกของบทละครที่เธอเขียนขึ้น ...ตาดำคมคล้ายดู จมูกตรงเป็นสัน ตรงคางมีรอยบุ๋มเล็กๆ เพิ่มความเก๋ให้กับใบหน้า... อืม...จะว่าไปแล้ว นายคิมหันต์คนนี้ก็เหมาะกับบทเจ้าชายนักรบผู้เข้มแข็งและเฉลียวฉลาด พระเอกในบทละครของเธอทีเดียว

"อ้าว...นางเอกมาพอดี" พี่อ้ายร้องขึ้น เมื่อหันไปเห็นสาวสวยเดินกลับเข้ามา ทุกคนหันไปมองในทิศทางเดียวกัน "พาย ทางนี้"

"พี่จะแนะนำให้รู้จักสมาชิกใหม่ นางเอกคนสวยของเรา..พาย นี่คิมพระเอกที่จะเล่นคู่กับพาย แล้วนี่ก็วิชญ์ ไม่เกี่ยวอะไรกับละครเรื่องนี้ แต่เป็นกำลังใจสำคัญของคนเขียนบท" พี่อ้ายจับด้วยประโยคเขาว

"สวัสดีค่ะ" พายยิ้มหวาน นัยน์ตากลมโตสีนึลแสดงความเป็นมิตร

"สวัสดีครับ" สองหนุ่มกล่าวพร้อมรอยยิ้มเช่นกัน

"เอาละ งั้นเราก็เริ่มซ้อมกันได้แล้ว" พี่อ้ายบอกกับทุกคน ก่อนเดินนำไปยังเวที

"พายเขาสวยจริงๆ เลยเนอะ คนอะไรที่ไม่รู้สวยไปหมด ไม่ว่าจะป็นหน้าตาหรือกริยาท่าทาง สมกับเป็นเจ้าของในบทละครของฉันทจริง" ภัสเอ่ยออกมาอย่างชื่นชม หลังจากการซ้อมผ่านพ้นไปด้วยดี

"นายนี้โชคดีจริงๆ ที่ได้เล่นละครเป็นพระเอกคู่กับผู้หญิงที่สวยงาม
นี่ น่าอิจฉา" วิชญ์เปรยที่เล่นที่จริง น้ำเสียงคล้ายอิจฉา ในขณะที่คิมเลิกคิ้ว
สูงราวกับจะย้อนถามว่า...งั้นหรือ... สายตาเหลือบไปมองหญิงสาวร่างบาง
ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ แวบหนึ่ง หัวเราะหึๆ ในลำคอ ก่อนจะเดินไปยังรถที่จอดอยู่
ด้านนอก ทำเอาผู้ที่ถูกมองรู้สึกหงุดหงิดใจอย่างบอกไม่ถูก ต้องเดินตามมา
ติดๆ

"เมื่อก็มองภัสแล้วหัวเราะ หมายความว่ายังไงคะ" ภัสเอ่ยปากถามออก
มาอย่างอดไม่ได้

"จะให้ผมพูดจริงๆ นะหรือ" เขาย้อนถามเสียงกลั้วหัวเราะ ในขณะที่
เธอยังคงก้าวเดินไปข้างหน้า

"ก็พูดมาสิคะ" ภัสเริ่มหงุดหงิดกับท่าทีของเขา

คราวนี้คิมหยุดเดิน หมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับหญิงสาวตรงๆ
ตามคราวเหยี่ยวคู่หนึ่งหยุดนิ่งอยู่ที่โบน้าเรียว สะอาดใส ริมฝีปากบางสี
ชมพู นัยน์ตาวาววรีสีน้ำตาลที่กำลังแสดงถึงอารมณ์เอาเรื่องของเจ้าตัว
ก่อนเอ่ยซ้ำๆ

"ผมขำที่นายวิชญ์พูด เพราะคนที่น่าอิจฉานะคือตัวเขาเองต่างหาก
ในสายตาผม...คุณสวยกว่าพายตั้งเยอะ" ถ้อยประโยคนั้นทำเอาภัสถึงกับอ้า
ปากค้าง แต่ก็ยังไม่เท่ากับประโยคต่อมาที่เขาพูดออกมาหน้าตาเฉยว่า

"นี่ถ้าไม่ติดว่านายวิชญ์เป็นเพื่อนผมล่ะก็ ผมจับคุณไปแล้ว" พูดจบ
เขาก็หมุนตัวกลับเดินตรงไปยังรถที่จอดอยู่ แล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว
ทิ้งให้หญิงสาวยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น

"เมื่อวานดูการซ้อมละครแล้วเป็นยังไงบ้าง" อิงเอ่ยปากถาม เมื่อพบ
หน้าเพื่อนสาวในวันรุ่งขึ้น

"ดีทีเดียว ทั้งพระเอกและนางเอกเล่นได้ดีกว่าที่ฉันคิดไว้ซะอีก"

"แปลกนะ บุคลิกพระเอกของเธอเหมือนพี่คิมเลย หล่อแบบดูๆ"

หน่อย มาดตี หนึ่งๆ ซึ่มีๆ แต่ก็แฝงไว้ซึ่งความนุ่มนวล ทั้งๆ ที่พระเอกตัวจริงของเธอ่ะ ทั้งใจดี อ่อนโยน พุดเพราะ...พีวชิญนะพุด 'คะ' กับเธอทุกคำเลย เฉพาะเธอคนเดียวด้วยนะ แตกต่างกันลิบ ขนาดตอนฉันเสนอชื่อพีวชิญเป็นพระเอกคู่กับเธอ พี่อ้ายยังไม่ยอมเลย บอกว่าบุคลิกพีวชิญอ่อนเกินไป ไม่เหมาะกับบทเจ้าชายนักรบ ส่วนเธอ่ะผ่าน แต่เธอก็ไม่ยอมเล่น" อิงตั้งข้อสังเกต ทำเอาภัสถึงกับสะดุ้งในใจเมื่อนึกถึงคำพูดของคิมเมื่อคืน

"เขาไม่เหมือนพระเอกของฉันหรอก ทั้งเจ้าเล่ห์แล้วก็ร้ายกาจออกอย่างนั้น" ภัสโต้ทันควัน

"พีคิมนะหรือ" อิงย้อนถามงงๆ

"ก็ใช่ล่ะสิ" ภัสกระแทกเสียง

"มีปัญหาอะไรกันนั้นหรือ"

"ไม่มีอะไรมากหรอก ฉันก็พุดไปอย่างนั้นเอง เมื่อก่อนถูกเขาแหย่เล่นนิดหน่อยนะ" พุดตัดบท หากก็ยังปักใจเชื่อว่า เขาแกล้งพุดแหย่เธอเล่นเท่านั้น

"ไม่มีอะไรก็ดีแล้วละ เออ...พี่อ้ายฝากมาบอกว่า เย็นนี้ขอเลื่อนซ้อมเป็นสี่โมงเย็นนะ" อิงบอกในขณะที่ภัสพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะพากันเดินไปยังตึกเรียน

สี่โมงสิบนาที อิงกับภัสก็มาปรากฏกาย ณ หอประชุม สถานที่นัดซ้อมละครเวที

"ขอโทษที่มาช้าคะพี่อ้าย พอดีอาจารย์ขยันสอนเกินเวลาไปนิดหนึ่งนะคะ" อิงรีบบอกสาเหตุของการมาล่าช้า

"ไม่เป็นไร แต่ต่อไปพยายามมาให้ตรงเวลากันหน่อยแล้วกัน...คิมเขามาคอยอยู่ไหนแล้ว" พี่อ้ายบึ่งไปไปยังร่างสูงบนเวทีที่กำลังชะมักเขม่น้อยู่กับการท่องบท

"แล้วพายละคะ" ภัสถามถึงบุคคลสำคัญอีกคนของละครเรื่องนี้ ขณะที่พากันเดินเข้าไปใกล้เวที

"วันนี้พายเล็กเรียนทำโม้ม เพราะฉะนั้นคงต้องซ้อมบทของพระเอกไปก่อน... เออ... ภัสอยู่ก็ดีแล้ว ช่วยเป็นคู่ซ้อมให้กับคิมก่อนแล้วกันนะ"

"อะไรนะคะพี่อ้าย" หญิงสาวร้องเสียงหลง ในขณะที่เหลือบตาไปยังร่างสูงซึ่งจ้องมองมาอยู่ก่อนแล้ว

คิมค้อมศีรษะชนิดๆ เป็นการทักทาย

"จะเป็นอะไรไปล่ะ วันนี้เป็นฉากสำคัญด้วย ต้องแสดงความรู้สึกล้วนๆ เราจะเป็นคนเขียน จะเข้าใจอารมณ์ของตัวละครได้ดีที่สุด จะได้แนะนำคิมเขาด้วย เขายังใหม่" พี่อ้ายพูดเรื่อยๆ

"จากพระเอกบอกรักนางเอก เขียนเองนะ รู้ใช่ไหมว่าตัวเองเขียนไว้หวานแค่ไหน" อิงกระซิบพลางหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ ทำเอาภัสถึงกับกลืนน้ำลาย สีหน้ากระอักกระอ่วนเป็นที่สุด

"ฉากสำคัญแบบนี้ รอพายก่อนไม่ดีกว่าหรือคะ พี่คิมคงจะคุ้นกว่าไม่ต้องซ้อมกับคนโน้นทีคนนี่ที" ภัสพยายามยกเหตุผลมาอ้าง

"ให้คิมซ้อมบทนี้ก่อนนะดีแล้ว พอพายมาถึงจะได้เทคเดียวผ่าน เพราะพายเขาแสดงได้ดีอยู่แล้ว" พี่อ้ายยังคงยืนยันความคิดเดิม

"แต่ว่า..."

"เอาเหอะน่า เริ่มต้นซ้อมกันได้แล้ว" ผู้กำกับตัดบท ภัสทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ ในขณะที่ร่างสูงซึ่งยืนฟังอยู่เงิบๆ ก้มหน้าลงแอบยิ้มกับตัวเอง

"จำบทได้หรือยังคิม" พี่อ้ายหันไปถาม

"ครับ" คิมตอบรับสั้นๆ

"เฮ้... นั่นก็เริ่มได้" พี่อ้ายบอกก่อนกวักมือเรียกหญิงสาว "ภัสมายืนตรงนี่... จำบทได้ใช่ไหม" ภัสพยักหน้ายิ้มแหยๆ

"คิมเริ่มบทพูดของตัวเองได้เลย" ผู้กำกับบอกพลางเดินถอยให้พระเอกมาแทนที่

ร่างสูงก้าวเข้ามาช้าๆ เอื้อมมือมาเกาะกุมมือที่เย็นเฉียบของหญิงสาว

"ผมรักคุณ... ก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ พอรู้ตัวก็รัก

คุณเข้าไปแล้ว รักจนหมดหัวใจอย่างที่คุณชายคนหนึ่งจะรักผู้หญิงคนหนึ่งได้ เขาเอ่ยเนิบๆ ดวงตาสีดำสนิทราวท้องฟ้าในยามค่ำคืนมองตรงมาด้วย ปรายอายอ่อนหวาน พร้อมรอยยิ้มอบอุ่น ทำเอาหัวใจของหญิงสาวเต้นโครมคราม... ก่อนที่ชายหนุ่มจะก้มลงจุมพิตที่ฝ่ามือตามบท ภัสรีบซึกมือออก แล้วก้าวถอยห่างออกมาด้วยสีหน้าเก๋ๆ เผอิญสายตาเหลือบไปเห็น หญิงสาวร่างสมส่วนก้าวเข้าประตูมา

"นั่นไง พายมาพอดี ให้พายมาซ่อมต่อแล้วกันนะคะ ภัสไม่ถนัดจริงๆ" บอกเสียงอ่อย แล้วรีบเดินลงมายืนอยู่ด้านล่างเวทีทันทีที่ทันที ใจเต้นตึกตัก...ใครจะคิดว่าผู้ชายมาดขริมแกมดู บทจะหวานก็หวานได้ถึงขนาดนี้ เธอยังจำ ใบหน้ายามที่ใกล้ชิดเมื่อครู่ได้ติดตา ขนตายาวเป็นแพจนเธอแอบอิจฉา ริมฝีปากหยักได้รูปที่แต่มียิ้มอบอุ่น

"ภัส ทำไมมาขึ้นตรงนี้นักคนเดียวล่ะคะ" เสียงทักที่ตั้งขึ้นทำเอาเธอสะดุ้ง

"พี่วิชญ์"

"ขอโทษค่ะที่ทำให้ตกใจ ขวัญเอ๋ยขวัญมา" วิชญ์เข้า

"พี่วิชญ์มานานแล้วหรือคะ" ถามด้วยความไม่แน่ใจว่า เขาจะเห็นภาพเมื่อครู่หรือไม่

"ก็เพิ่งมาถึงนี่แหละค่ะ" คำตอบนั้นทำเอาภัสลอบระบายลมหายใจ

"วันนี้พอแค่นี้ก่อนนะ ขอบใจทุกคน พรุ่งนี้เจอกันเที่ยงตรงนะ" พี่อัยสรูป ทุกคนรับคำก่อนแยกย้ายเก็บของเพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน

"จะกลับแล้วหรือคะ" เสียงวิชญ์ถามขึ้น

"คะ" ภัสยกหน้าขึ้นจากการเก็บของเอ่ยถามกลับงงๆ หากสายตาของ วิชญ์กลับจับจ้องอยู่ที่สาวสวยอีกคน

"คะ ลัวส์ดีนะคะ" พายตอบรับ ทำเอาอิงมองอย่างจับสังเกตุ ก่อนจะมาหยุดสายตาที่เพื่อนสาวราวกับจะถาม ภัสสบตาเพื่อนสนิทหนึ่งก่อนก้มหน้าลงตามเดิมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"แหม...เพิ่งเคยได้ยินพี่วิชญ์พูด 'คะ' กับคนอื่นที่ไม่ใช่ภัสเป็นคนแรกเลยนะคะเนี่ย" อิงตั้งข้อสงสัยเกตุออกมาตรงๆ

"ก็พยายเขาเป็นนางเอกนี่นา ก็ต้องพูดเพราะๆ กับเขาหน่อยสิ แล้วเขาก็ดูเป็นผู้หญิงอ่อนหวานขนาดนั้น" วิชญ์แก้ตัวด้วยลีลาหน้าเก้อๆ

"ระวังภัสเขาจะน้อยใจนะ"

"อิง" ภัสปรามเพื่อน "อย่าไปแก๊งพี่เขาลี รีบๆ เก็บของเหอะ จะได้ไปกินข้าวกัน หิวจะแย่อยู่แล้ว" เอ่ยตัดบทเหมือนไม่สนใจ ในขณะที่ชายหนุ่มอีกคนซึ่งเห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นยืนมองอย่างเงิบๆ

"คิม ไปกินข้าวด้วยกันมั้ย" วิชญ์เอ่ยชวนเพื่อนขณะเดินมายังลานจอดรถ

"ไปสิ" ตอบรับสั้นๆ ตามแบบฉบับ

"ภัสอยากทานอะไรคะ" วิชญ์หันมาถามหญิงสาวที่เดินตามมาเงิบๆ อย่างเอาใจ

"อะไรก็ได้คะ เอาแบบทานง่ายๆ เร็วๆ จะได้รีบกลับ"

"อ้าว...นั่นพายนี่" วิชญ์ร้องขึ้นเมื่อหันไปเห็นพายกำลังไขกุญแจรถอยู่ "นั่นเดี่ยวชวนเธอไปทานข้าวด้วยกันดีกว่า" วิชญ์ว่าแล้วก้าวเข้าไปหา

"มันซั๊กจะยุ่งๆ ซะแล้วนะ" อิงเปรย ในขณะที่ภัสยังคงนั่งเงิบ หากคิมก็สังเกตเห็นความน้อยใจจากสายตาคู่นั้นได้

"ไม่แปลกหรอกครับ วิชญ์เขาก็เป็นคนมีน้ำใจอย่างนี้แหละ สาวๆ ถึงได้หลงรักเขากัน แต่ผมก็ไม่เห็นเขาจะรักใคร่นอกจากภัส" คนที่เสียบมาตลอดเอ่ยขึ้นคล้ายปลอบใจ ทำให้ภัสหันมาสบตาเขาเป็นครั้งแรกอย่างชอบคุณนับแต่ซ้อมละครเมื่อตอนเย็น

"พายเขามีนัดทานข้าวกับที่บ้านแล้ว ไปกับพวกเราไม่ได้" วิชญ์กลับมารายงานผล

"นั่นเราก็กินเถอะครับ เอาร้านอาหารหน้ามหาวิทยาลัยนี่ก็ได้ ไกลดี" คิมเสนอ ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วยก่อนจะแยกย้ายกันขึ้นรถ